

Sygn. akt I C 1022/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 sierpnia 2014 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **SSR Tadeusz Radziwon**

Protokolant: Ewa Trusiak

po rozpoznaniu w dniu 21 sierpnia 2014 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa S. K.

przeciwko Gminie B.

o zapłatę

postanawia:

I. Odrzucić pozew.

II. Zasadzić od powoda S. K. na rzecz pozwanej Gminy B. kwotę 60 złotych (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

S ę d z i a

Sygn. akt I C 1022/14

UZASADNIENIE

Powód S. K. wystąpił przeciwko Gminie B. z powództwem o zasądzenie kwoty 250 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 26 października 2013 roku od dnia zapłaty, należnej z tytułu rozliczenia wydatków związanych z czynnościami biegłego geodety przeprowadzonymi na etapie postępowania administracyjnego w przedmiocie rozgraniczenia nieruchomości, zakończonego wydaniem postanowienia tutejszego Sądu w sprawie I Ns 241/11. Wniósł również o zasądzenie od pozwanej gminy zwrotu kosztów procesu (k.3-4,31-31v.).

Pełnomocnik pozwanej gminy z uwagi na niedopuszczalność drogi sądowej wniósł o odrzucenie pozwu. Zgłosił również wniosek ewentualny o oddalenie powództwa i wniósł o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych (k.26,31v.).

Sąd ustalił co następuje:

Na mocy decyzji Wójta Gminy B.z dnia 30 grudnia 2010 roku, wydanej na podstawie art.34 ust.2 w zw. z art.33 ust.1 ustawy z dnia 17 maja 1989 roku Prawo geodezyjne i kartograficzne (t.j Dz.U z 2010 roku, Nr.193,poz 1287 z póź. zm.) umorzono toczące się między innymi z udziałem powoda i pozwanej gminy postępowanie administracyjne o rozgraniczenie nieruchomości o numerze geodezyjnym (...)położonej w obrębie wsi Z.z nieruchomościami sąsiednimi o numerach 375/1, 378/1, 378/2 i 588 oraz orzeczono o przekazaniu sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B.(dowód: decyzja numer (...)(k.3 akt sprawy Sądu Rejonowego w B.I Wydział Cywilny INs 241/11). W toku

postępowania administracyjnego w związku z czynnościami biegłego geodety powstały koszty, które nie zostały rozliczone przez organ administracyjny.

Na wstępnym etapie postępowania sądowego, z uwagi na zmodyfikowanie przez obecnego powoda wniosku o rozgraniczenie, Sąd zwolnił Gminę B. od udziału w sprawie, przy czym nie obciążył tego uczestnika kosztami postępowania w jakimkolwiek zakresie (dowód: postanowienie, k.22v. akt sprawy Sądu Rejonowego w B.I Wydział Cywilny INs 241/11). W uzasadnieniu postanowienia wydanego w dniu 25 lipca 2012 roku w sprawie INs 241/11(k.233) Sąd wskazał, iż nie rozliczył wydatków związanych z czynnościami biegłego geodety w postępowaniu administracyjnym w kwocie 500 złotych z uwagi na obowiązek rozliczenia 1/5 sumy tych wydatków (2500 złotych) pomiędzy stronami przedmiotowego postępowania. To rozstrzygnięcie Sądu nie stanowiło przedmiotu zaskarżenia w apelacji wniesionej przez powoda, nie złożył on również w tym zakresie wniosku o uzupełnienie wydanego postanowienia (dowód: apelacja k.240-244 akt sprawy Sądu Rejonowego w B.I Wydział Cywilny INs 241/11). Następnie na wniosek powoda Wójt Gminy B. na mocy postanowienia z dnia 04 lipca 2013 roku rozstrzygnął o wskazanej wyżej części kosztów postępowania administracyjnego poprzez nakazanie Gminie B. zwrotu na rzecz powoda kwoty 250 złotych (dowód: decyzja numer (...)k.8). Na skutek zażalenia powoda Samorządowe Kolegium Odwoławcze w B. postanowieniem z dnia 23 września 2013 roku (postanowienie numer (...)k.11-12) uchyliło w całości zaskarżone postanowienie Wójta Gminy B. i umorzyło postępowanie prowadzone przed organem pierwszej instancji. W uzasadnieniu postanowienia stwierdzono, że wobec rozgraniczenia nieruchomości w postępowaniu sądowym, to Sąd powszechny był wyłącznie właściwy do rozliczenia kosztów związanych z rozgraniczeniem, „ stąd też zdaniem składu orzekającego, droga administracyjna w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania rozgraniczeniowego w niniejszym przypadku jest niedopuszczalna (...).

Od przedmiotowego postanowienia powód nie wniósł skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w B..

Sąd zważył co następuje:

W myśl art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. sąd zobowiązany jest odrzucić pozew, jeżeli droga sądowa jest niedopuszczalna.

W ocenie Sądu powyższa negatywna przesłanka dopuszczalności prowadzenia sporu sądowego została w rozpoznawanej sprawie jednoznacznie wykazana.

Analiza sprawy pod kątem dopuszczalności drogi sądowej winna być przeprowadzona w nawiązaniu do pojęcia sprawy cywilnej zdefiniowanego w art. 1 k.p.c.

W aspekcie materialno-prawnym sprawami cywilnymi są te sprawy, w których stosunki prawne odrębnych podmiotów układają się na zasadzie równorzędności i ekwiwalentności świadczeń, a co za tym idzie, są one już ze swej istoty sprawami cywilnymi. W takim znaczeniu sprawy cywilne to sprawy z zakresu prawa cywilnego, rodzinnego i opiekuńczego oraz prawa pracy.

Według kryterium formalnego sprawami cywilnymi są te sprawy, które nie ze swej istoty, ale z woli ustawodawcy zostały poddane właściwości sądów powszechnych i Sądu Najwyższego.

Należy pamiętać, iż cechą prawa cywilnego procesowego jest prowadzenie sporu przez dwa odrębne podmioty o równorzędnej pozycji procesowej.

W rozpatrywanym przypadku nie sposób uznać, iż powód mógł dochodzić zgłoszonego roszczenie w trybie procesu przed sądem powszechnym. Wbrew stanowisku Samorządowego Kolegium Odwoławczego w B. należy z całą mocą stwierdzić, iż to organ administracyjny jednocześnie z wydaniem decyzji o umorzeniu postępowania i przekazaniu sprawy do Sądu winien wydać postanowienie w przedmiocie wszystkich kosztów zaistniałych na etapie postępowania administracyjnego. Powyższe wynika wprost z dyspozycji art.264§1 k.p.a., który to w sposób jednoznaczny rozstrzyga o wyłącznej kompetencji organu administracyjnego w tym przedmiocie. Jak słusznie zauważył Wojewódzki Sąd Administracyjny w R.(wyrok z dnia 11 września 2013 roku (...) SA/R.587/13, LEX Nr. (...)) „formą rozstrzygnięcia

w sprawie kosztów jest postanowienie, które wydawane jest razem z decyzją, co wynika z art.264§1 k.p.a. Wydaje się tu dwa akty administracyjne różnej rangi prawnej i wyraźnie rozdzielone, choć jednocześnie powiązane ze sobą. Postanowienie w sprawie kosztów, które ma samodzielny byt, ponieważ dotyczy kwestii incydentalnej, stosownie do art.264§2 k.p.a. wydawane jest zarówno wtedy, gdy organ ustala takie koszty, jak i wtedy, gdy odmawia ich przyznania.” Natomiast w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K.z dnia 04 listopada 2010 roku (IISA/Ke 629/10, LEX Nr. 753319) podkreślono, iż z zestawienia art.152 k.c.z art.264§1 k.p.a. „wynika, że również w sytuacji gdy w postępowaniu administracyjnym nie dojdzie do wydania decyzji o rozgraniczeniu, ani do zawarcia ugody, wskazane przepisy są podstawą do orzekania o kosztach postępowania przez organy administracji” (porusza również między innymi, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w B.z dnia 23 września 2010 roku II SA/Bk 351/10, LEX Nr. 752287, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w W.z dnia 20 maja 2010 roku IIOSK880/09,LEXNr. 597932, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w W.z dnia 19 września 2007 roku IOSK 1356/06,LEX Nr. 384289 i wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W.z dnia 24 sierpnia 2006 roku IVSA/Wa1036/06, LEX Nr. 281889).

Wymaga również zaznaczenia, iż w powołanych wyżej wyrokach Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w B. z dnia 23 września 2010 roku oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 19 września 2007 roku wskazano, iż fakt wydania przez organ administracyjny postanowienia o kosztach postępowania po wydaniu decyzji o umorzeniu postępowania i przekazaniu sprawy do Sądu nie stanowi powodu do chylenia takiego postanowienia.

Powyższe jednolite stanowisko judykatury jednoznacznie wskazuje, iż wyłączną kompetencję od orzekania w przedmiocie kosztów postępowania administracyjnego posiadał w sprawie niniejszej organ administracji orzekający o umorzeniu i skierowaniu sprawy o rozgraniczenie na drogę postępowania sądowego. Wymaga też podkreślenia, że przedmiotowa decyzja kończyła definitywnie postępowanie administracyjne, a zatem również z tego względu koszty tego postępowania winny być w całości rozliczone przez organ administracji pierwszej instancji.

Należy zaznaczyć, iż okoliczność, że powód nie zwalczał wadliwego rozstrzygnięcia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w trybie złożenia skargi do Sądu Administracyjnego w B. nie skutkuje otwarciem mu drogi do dochodzenia roszczenia przed Sądem powszechnym albowiem zgodnie z wolą ustawodawcy roszczenie to podlegało rozpoznaniu w trybie postępowania administracyjnego.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, iż podniesiony przez pełnomocnika pozwanego zarzut niedopuszczalności drogi sądowej zasługuje na uwzględnienie i na mocy art. art. 199 § 1 pkt. 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.

O kosztach sądowych rozstrzygnięto stosownie do dyspozycji art.98§1k.p.c.

Wysokość należnego zwrotu poniesionych przez pozwaną gminę kosztów zastępstwa procesowego ustalono na podstawie § 6 pkt.1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U.2002, nr 163, poz.1349 z póź. zm.)

Nadto należało zauważyć, iż nawet w przypadku zaakceptowania poglądu o dopuszczalności drogi sądowej dla roszczenia powoda, jego zasadność i dopuszczalność prawna, biorąc pod uwagę, że powód nie skorzystał w toku postępowania z dostępnych instrumentów prawnych mogących ewentualnie skutkować wzruszeniem rozstrzygnięcia Sądu w przedmiocie kosztów postępowania, może budzić uzasadnione wątpliwości.

Sędzia